

tingsudvalgs-Ordfører (N. P. Jensen) først paa, at de danske Sukkerfabrikkers økonomiske Status i det hele taget er glimrende. Han fremhævede dernæst den Kendsgerning, at Fabrikkerne i Løbet af de sidste 20 Aar havde givet et gennemsnitligt Udbytte af 7 pCt., og saa føjede han til — jeg maa maaske oplæse det, det er kun nogle faa Linier —: „Det vil atter sige, at man kan stoppe for de danske Sukkerfabrikker i Dag, og saa ville de i 60 Aar kunne give det samme Udbytte som i de sidste 20 Aar uden at optage noget af deres Grundkapital“. Jeg er for mit Vedkommende ikke forfaren i Kursnoteringens Løngange; jeg tillader mig derfor at appellere til ærede Medlemmer, som ere mere kompetente i saa Henseende, og at spørge: til hvilken Kurs bør man i Dag notere et Aktiv, som, uden at sidde inde med Produktionsmuligheder, dog er i Stand til i 60 Aar at kunne give en gennemsnitlig aarlig Rente af 7 pCt., uden at Grundkapitalen røres? Er et saadant Aktiv ikke mindst et hundrede og nogle og halvfjerds værd? Jeg tror, at dette maa kunne hævdes. Men forholder det sig saa, er det jo Udtrykket for, at Børsen egentlig kun noterer Kursen paa de danske Sukkerfabrikkers Aktier, som om disses fremtidige Muligheder vare fuldstændig tilintetgjorte, altsaa som om det her foreliggende Reformforslag var en Økse, der ikke alene laa ved Træets Rod, men som allerede havde fuldbrydet Eksekutionen. Der er jo slet ingen Ting tilovers udover det Aktiv, som uden at producere noget i 60 Aar kan give en gennemsnitlig Rente af 7 pCt., uden at Grundkapitalen røres. Jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlem (Madsen-Mygdal), naar han har denne Udtalelse af den ærede Folketingsudvalgs-Ordfører i mente med Føje vil kunne hævde, at Børsens Kursnoteringer ikke tilkendegive nogen Frygt for de danske Sukkerfabrikkers Fremtidsskæbne. Jeg tror i hvert Fald, at det ærede Medlem vil gøre vel i, inden han anden Gang debiterer denne Paastand, at holde en lille Konference med sin Partifælle, den ærede Folketingsudvalgs-Ordfører, og som Tekst for denne Konference at vælge den af mig her citerede Passus af Rigsdagstidende, Sp. 4624. Saa kan jeg for øvrigt godt gøre det ærede Medlem den Indrømmelse, at jeg ved den paagældende tète à tète hellere vilde være i det ærede Medlems end i den ærede Folketingsudvalgs-Ordførers Sted. Jeg skal ikke her gaa dybt ind paa Sukkerbeskatningsforholdets Detailler; det er jo ret ind-

viklet. Jeg skal indskrænke mig til kun at henpege paa, hvorledes Forholdet er for de vigtigste Sukkerpositioners Vedkommende. Under første Position tilmaaler den nugældende Toldlov ved en Told- og Afgiftssats af henholdsvis 12 Øre og 5,14 Øre vor hjemlige Sukkerproduktion en Beskyttelse af 6,86 Øre pr. Kilo, for noget Sukkers Vedkommende endog en Beskyttelse af 7,50 Øre, nemlig for det Sukker, der ligger mellem Amsterdammer Lyshedsgrad 18 og 19. Ved en Told- og Afgiftssats af henholdsvis 6 og 4½ Øre tilmaaler Toldloven endvidere det under anden Position hørende Sukker en Beskyttelse af 1½ Øre pr. Kilogram, og herunder falder indenlandsk Sukker til Raffinering. Det Toldlovsforslag, som her foreligger, normerer ved en Told af 10 Øre og ved en Afgift af 5,7 Øre for raffineret Sukker, der polariserer fra 98 og op efter, en Beskyttelse af 4,30 Øre pr. Kilogram, altsaa en Nedsættelse af den nugældende Beskyttelse med 2,56 Øre, for noget Sukker endog med 3,20 Øre. Og ved en Told i de første 4 Aar af 7 Øre, derefter af 6 Øre og ved en Afgiftssats af 4 Øre normerer det foreliggende Forslag for anden Sukkerposition en Beskyttelse af foreløbig 3 Øre og derefter 2 Øre, altsaa en Beskyttelse, der tilsyneladende er 1½ og ½ Øre højere end den Beskyttelse, der nu findes for denne Position, men ogsaa kun tilsyneladende. Thi den ved det foreliggende Forslag stedfundne Forskydning af Grænsen mellem første og anden Sukkerposition henfører under den lavere Beskyttelse en stor Del af det Sukker, der hidtil har nydt godt af den højere Beskyttelse. Trods den tilsyneladende Forøgelse af Beskyttelsen under anden Position, bliver derfor Facit en Nedgang i Beskyttelsen. Hvor stor Nedgangen er for de to Positioners Vedkommende, er overmaade vanskeligt at udrede. En Beregning, som jeg har foretaget, og som forekommer mig ædruelig, tyder paa, at den maaske snarest er over end under 1½ Mill. Kroner. Men lad det nu være — det er, som sagt, umuligt at angive noget bestemt Tal i den Henseende —, saa forekommer det mig, at den Nedgang i Beskyttelsen, der paa dette Punkt dikteres, er betydelig større, end rimeligt synes at være. Hertil kommer saa endelig, at medens det indenlandske Raasukker til Raffineringsbrug hidtil har haft en Beskyttelse af 1½ Øre, saa normerer det her foreliggende Forslag for dette Sukker ved Polarisationsgrænsen 96 kun en Beskyttelse af 0,3 Øre pr. Kilo eller ca. 1/7 Øre pr.